

Sygn. akt III AUa 842/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 czerwca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jolanta Hawryszko
Sędziowie:	SSA Urszula Iwanowska SSO del. Gabriela Horodnicka - Stelmaszczuk (spr.)
Protokolant:	St. sekr. sąd. Katarzyna Kaźmierczak

po rozpoznaniu w dniu 16 czerwca 2016 r. w Szczecinie

sprawy S. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o wysokość emerytury

na skutek apelacji ubezpieczonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 2 lipca 2015 r. sygn. akt VI U 24/15

oddala apelację.

SSA Urszula Iwanowska SSA Jolanta Hawryszko SSO del. Gabriela Horodnicka

- Stelmaszczuk

Sygn. akt III AUa 842/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 6 października 2014 roku znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z urzędu rozliczył zaliczkę i przeliczył emeryturę ubezpieczonemu S. K. od 6 października 2013 roku tj. od osiągnięcia wieku uprawniającego do emerytury.

Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia od 1967 roku do 2008 roku. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru określono na 80,62%. Podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru przez kwotę bazową 3080,84 zł ustalona została na kwotę 2483,77 zł.

Do ustalenia wysokości emerytury uwzględniono okresy: składkowe – 22 lata i 22 dni, nieskładkowe - 7 dni, uzupełniające (rola) – 1 rok, 9 miesięcy i 28 dni, składkowe zagraniczne 2 lata i 11 miesięcy, nieskładkowe zagraniczne – 2 miesiące. Staż sumaryczny wyliczono na 25 lat, 1 miesiąc i 29 dni.

Emeryturę ustalono według proporcji 264 miesięcy pracy w Polsce do 301 miesięcy pracy łącznej z uwagi na ubezpieczenie za granicą. Tak ustalona emerytura proporcjonalna wyniosła 1356,73 zł, a po waloryzacji, od 1 marca 2014 roku 1378,44 zł. Ponieważ wysokość emerytury obliczonej proporcjonalnie okazała się być niższa niż emerytura niezależna obliczona wyłącznie z polskich okresów ubezpieczenia wypłata tej emerytury została zawieszona.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył ubezpieczony S. K. wnosząc o sprawdzanie poprawności jej wyliczenia przez Sąd. Wskazał, iż emerytura wyliczona z uwzględnieniem zagranicznych okresów ubezpieczenia powinna być wyższa niż ustalona tylko w oparciu o okresy zatrudnienia w Polsce. Ponadto wniósł o doliczenie do okresów ubezpieczenia okresów pracy w gospodarstwie rolnym rodziców od 7 lipca 1964 roku do 3 maja 1966 roku oraz w Centrali (...) od 4 sierpnia 1966 roku do 5 kwietnia 1967 roku.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jego oddalenie w całości, z argumentacją jak w zaskarżonej decyzji. Pełnomocnik organu rentowego złożył ponadto wniosek o obciążenie odwołującego obowiązkiem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 2 lipca 2015 roku Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie i zasądził od ubezpieczonego S. K. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w O. kwotę 60 zł (sześćdziesięciu złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Okręgowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych:

S. K. urodzony (...) wniosek o emeryturę złożył 29 października 2013 roku.

Decyzją z dnia 30 czerwca 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. Wydział Realizacji Umów Międzynarodowych w O. przyznał ubezpieczonemu emeryturę od dnia (...) roku tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia od 1967 roku do 2008 roku oraz wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynoszący 80,62%. Podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru przez kwotę bazową 3080,84 zł ustalona została na kwotę 2483,77 zł.

Do ustalenia wysokości emerytury organ rentowy uwzględnił 22 lata i 22 dni okresów składkowych, 7 dni okresów nieskładkowych oraz 1 rok, 9 miesięcy i 28 dni okresów uzupełniających – rola. Wysokość emerytury obliczono na kwotę 1449,76 zł – 24% pomnożone przez kwotę bazową 3080,84 (739,40 zł) powiększone o 264 miesiące okresów składkowych pomnożone przez współczynnik 1,3% i podzielone przez 12 a następnie pomnożone przez podstawę wymiaru wynoszącą 2483,77 zł (710,36 zł). Świadczenie po waloryzacji, od dnia 1 marca 2014 roku ustalono na kwotę 1472,96 zł.

Emerytura ta została przyznana w formie zaliczkowej z uwagi na trwające postępowanie wyjaśniające rozbieżności w kwocie zarobków za rok 1996 w czasie zatrudnienia ubezpieczonego w (...). Wypłata świadczenia została zawieszona z uwagi na pobieranie przez ubezpieczonego zasiłku z OPS.

Do stażu pracy ubezpieczonego uwzględniono okres od 7 lipca 1964 roku do 3 maja 1966 roku jako okres pracy w gospodarstwie rolnym rodziców oraz okres od 4 sierpnia 1966 roku do 3 kwietnia 1967 roku z tytułu zatrudnienia w Centrali (...) w N.. Wymienione okresy ubezpieczenia ustalono w oparciu o zeznania świadków wobec braku dokumentacji.

Decyzją z dnia 25 lipca 2014 roku organ rentowy przeliczył ubezpieczonemu emeryturę od dnia (...) roku uwzględniając kwotę wypłaconych ubezpieczonemu zasiłków z pomocy społecznej i podjął wypłatę emerytury wyrównując zaległe świadczenia od dnia (...) roku po potrąceniu kwot pobranych przez ubezpieczonego zasiłków z pomocy społecznej. Wysokość należnej ubezpieczonemu emerytury nie uległa zmianie. Wskazano, iż nadal trwa postępowanie wyjaśniające w sprawie ustalenia prawidłowej podstawy wymiaru składek za okres od 5 września do 5 listopada 1996 roku. W związku z wcześniejszym zawieszeniem wypłaty emerytury wypłacono ubezpieczonemu odsetki za okres wstrzymania wypłaty świadczenia.

Decyzją z dnia 6 października 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. Wydział Realizacji Umów Międzynarodowych w O. z urzędu rozliczył zaliczkę i przeliczył ubezpieczonemu emeryturę od dnia (...) roku tj. od osiągnięcia wieku uprawniającego do emerytury.

Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia od 1967 roku do 2008 roku oraz wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynoszący 80,62%. Podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru przez kwotę bazową 3080,84 zł ustalona została na kwotę 2483,77 zł.

Do ustalenia wysokości emerytury organ rentowy uwzględnił 22 lata i 22 dni okresów składkowych, 7 dni okresów nieskładkowych oraz 1 rok, 9 miesięcy i 28 dni okresów uzupełniających – rola. Wysokość emerytury obliczono na kwotę 1449,76 zł – 24% pomnożone przez kwotę bazową 3080,84 (739,40 zł) powiększone o 264 miesiące okresów składkowych pomnożone przez współczynnik 1,3% i podzielone przez 12 a następnie pomnożone przez podstawę wymiaru wynoszącą 2483,77 zł (710,36 zł). Świadczenie po waloryzacji, od dnia 1 marca 2014 roku ustalono na kwotę 1472,96 zł. Wskazano, iż przy ustalaniu podstawy wymiaru świadczenia uwzględniono prawidłową kwotę zarobków za okres zatrudnienia w (...), co nie miało jednak wpływu na zmianę wskaźnika wysokości podstawy wymiaru i zmianę wysokości świadczenia.

Kolejną decyzją z dnia 6 października 2014 roku z urzędu rozliczono zaliczkę i przeliczono ubezpieczonemu emeryturę od dnia (...) roku tj. od osiągnięcia wieku uprawniającego do emerytury przy uwzględnieniu okresów ubezpieczenia za granicą. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia od 1967 roku do 2008 roku oraz wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynoszący 80,62%. Podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru przez kwotę bazową 3080,84 zł ustalona została na kwotę 2483,77 zł. Podstawę wymiaru po waloryzacji, od 1 marca 2014 roku ustalono w wysokości 2523,51 zł. Do ustalenia wysokości emerytury uwzględniono okresy: składkowe – 22 lata i 22 dni, nieskładkowe - 7 dni, uzupełniające (rola) – 1 rok, 9 miesięcy i 28 dni, składkowe zagraniczne 2 lata i 11 miesięcy, nieskładkowe zagraniczne – 2 miesiące. Staż sumaryczny wyliczono na 25 lat, 1 miesiąc i 29 dni.

Wysokość emerytury obliczono na kwotę 1546,87 zł. Następnie wysokość emerytury ustalono według proporcji 264 miesiące pracy w Polsce do 301 miesiące łącznej pracy z uwagi na ubezpieczenie za granicą. Wysokość emerytury proporcjonalnej ustalono na kwotę 1356,73 zł ($1546,87 \times 264 / 301$). Świadczenie po waloryzacji, od dnia 1 marca 2014 roku ustalono na kwotę 1378,44 zł. Ponieważ wysokość emerytury obliczonej proporcjonalnie okazała się być niższa niż emerytura niezależna obliczona wyłącznie z polskich okresów ubezpieczenia wypłata tej emerytury została zawieszona.

S. K. pobiera emeryturę z niemieckiego systemu zabezpieczenia społecznego przyznaną mu decyzją z dnia 28 sierpnia 2014 roku. Świadczenie zostało przyznane od (...) roku.

Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie ubezpieczonego okazało się nieuzasadnione, podnosząc, że w niniejszej sprawie brak było podstaw do zmiany zaskarżonej przez ubezpieczonego decyzji. Analiza akt organu rentowego nie dała bowiem podstaw do przyjęcia, aby wysokość ustalonej skarżoną decyzją emerytury proporcjonalnej należnej ubezpieczonemu została wyliczona w sposób nieprawidłowy.

Po pierwsze Sąd meriti zauważył, iż wskazywane w odwołaniu okresy: pracy ubezpieczonego w gospodarstwie rolnym rodziców w latach od 7 lipca 1964 roku do 3 maja 1966 roku oraz zatrudnienia ubezpieczonego w Centrali (...) w N. od 4 sierpnia 1966 roku do 3 kwietnia 1967 roku zostały, wbrew twierdzeniom odwołującego, uwzględnione przez organ rentowy do ogólnego stażu pracy ubezpieczonego. Również wszelkie inne okresy pracy, czy ubezpieczenia wskazane przez wnioskodawcę dla potrzeb ustalenia mu prawa do emerytury zostały przez organ rentowy do tego stażu uwzględnione. W toku niniejszego postępowania ubezpieczony nie przedłożył zaś żadnych nowych dokumentów, czy innych dowodów, które miałyby dokumentować okresy ubezpieczenia - składkowe bądź nieskładkowe, które nie zostały by już uwzględnione przez organ rentowy.

Po drugie, Sąd pierwszej instancji wskazał, że organ rentowy prawidłowo ustalił w skarżonej decyzji wysokość świadczenia z uwzględnieniem proporcji okresów składkowych przebytych w Polsce do całkowitej długości okresów ubezpieczenia z uwzględnieniem okresów ubezpieczenia za granicą. Zgodnie bowiem z przepisem art. 52 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 roku w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego właściwa instytucja (organ rentowy) ustala wysokość świadczeń, jakie byłyby należne: a) zgodnie z ustawodawstwem, które stosuje, wyłącznie w przypadkach, gdy warunki uprawniające do świadczeń zostały spełnione wyłącznie na podstawie prawa krajowego (świadczenie niezależne); b) poprzez ustalenie teoretycznej kwoty świadczenia, a następnie kwoty rzeczywistej (świadczenie proporcjonalne), w następujący sposób: teoretyczna kwota świadczenia jest równa świadczeniu, o które zainteresowany mógłby się ubiegać, gdyby wszystkie okresy ubezpieczenia, ukończone z uwzględnieniem ustawodawstw pozostałych Państw Członkowskich, zostały ukończone na podstawie ustawodawstwa, które jest stosowane w dniu przyznania świadczenia, jeżeli, zgodnie z tym ustawodawstwem kwota świadczenia nie zależy od długości ukończonych okresów ubezpieczenia, kwota ta zostaje uznana za kwotę teoretyczną; instytucja właściwa ustala następnie rzeczywistą kwotę świadczenia proporcjonalnego, stosując do kwoty teoretycznej stosunek długości okresów ubezpieczenia ukończonych przed realizacją ryzyka na podstawie stosowanego przez nią ustawodawstwa, do całkowitej długości okresów ubezpieczenia, ukończonych przed realizacją ryzyka na podstawie ustawodawstw wszystkich zainteresowanych Państw Członkowskich. Wobec wpływu do polskiego organu rentowego formularza potwierdzającego przebyte okresy ubezpieczenia w Niemczech organ ten dwoma decyzjami z dnia 6 października 2014 roku ustalił wysokości emerytury jako świadczenia niezależnego (uwzględniając okresy ubezpieczenia przebyte w Polsce) oraz, objętą niniejszym postępowaniem decyzją, wysokość emerytury proporcjonalnej z uwzględnieniem stosunku okresów ubezpieczenia przebytych w Polsce do łącznego stażu ubezpieczeniowego (z uwzględnieniem okresów ubezpieczenia za granicą).

Sąd Okręgowy podkreślił, że jak wynika z pisma ubezpieczonego z dnia 18 maja 2015 roku, domaga się on ustalenia wysokości emerytury z uwzględnieniem zagranicznych okresów ubezpieczeniowych, jednak bez zastosowania zasady proporcji. Zdaniem Sądu meriti, taki sposób ustalenia wysokości emerytury, z uwagi na powoływany wyżej przepis art. 52 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 roku, nie może być zastosowany. Sposób ustalenia wysokości świadczenia proporcjonalnego decyzją z dnia 6 października 2014 roku należy więc uznać za prawidłowy.

Sąd pierwszej instancji podkreślił, iż ubezpieczony otrzymuje również emeryturę z niemieckiego systemu zabezpieczeń społecznych. Zgodnie zaś z art. 10 powołanego wyżej Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 roku rzecone rozporządzenie nie przyznaje ani nie utrzymuje prawa do kilku świadczeń tego samego rodzaju za jeden i ten sam okres ubezpieczenia obowiązkowego. Zgodnie z tą regułą brak jest podstaw, jak chciałby odwołujący, do podwyższenia wysokości emerytury wypłacanej mu w Polsce poprzez uwzględnienie okresów ubezpieczenia za granicą (w inny sposób niż zgodny z art. 52 ust. 1 lit. b Rozporządzenia nr 883/2004), skoro za te okresy otrzymuje on świadczenie wypłacane przez niemieckie organy do spraw zabezpieczenia społecznego.

W tych okolicznościach, w ocenie Sądu meriti, brak było podstaw do uwzględnienia odwołania ubezpieczonego, zatem Sąd, na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., odwołanie to, jako bezzasadne, oddalił.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisów art. 98 §1 i 3 w zw. z art. 99 kpc oraz § 2 ust. 1 i 2 w zw. z §11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. 2002 nr 163 poz. 1349 z późn. zm.).

Z powyższym rozstrzygnięciem nie zgodził się ubezpieczony wnosząc o ponowne rozpatrzenie w całości materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, podnosząc w apelacji, że nie otrzymuje świadczenia z instytucji niemieckiej.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja okazała się nieuzasadniona.

Postępowanie apelacyjne ma merytoryczny charakter i jest dalszym ciągiem postępowania rozpoczętego przed sądem pierwszej instancji. Zgodnie z treścią art. 378 § 1 k.p.c., sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji; w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod uwagę nieważność postępowania. Rozważając zakres kognicji sądu odwoławczego, Sąd Najwyższy stwierdził, iż sformułowanie „w granicach apelacji” wskazane w tym przepisie oznacza, iż sąd drugiej instancji między innymi rozpoznaje sprawę merytorycznie w granicach zaskarżenia, dokonuje własnych ustaleń faktycznych, prowadząc lub ponawiając dowody albo poprzestaje na materiale zebranym w pierwszej instancji, ustala podstawę prawną orzeczenia niezależnie od zarzutów podniesionych w apelacji oraz kontroluje poprawność postępowania przed sądem pierwszej instancji, pozostając związany zarzutami przedstawionymi w apelacji, jeżeli są dopuszczalne, ale biorąc z urzędu pod uwagę nieważność postępowania, orzeka co do istoty sprawy stosownie do wyników postępowania (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., sygn. akt III CZP 49/07, niepubl.). Dodatkowo należy wskazać, iż dokonane przez sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne, sąd drugiej instancji może podzielić i uznać za własne (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 października 1998 r., sygn. akt II CKN 923/97, OSNC 1999/3/60).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozstrzyganej sprawy stwierdzić należy w pierwszej kolejności, iż Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił stan faktyczny, a swe ustalenia oparł na należycie zgromadzonym materiale dowodowym, którego ocena nie wykraczała poza granice wskazane w art. 233 § 1 k.p.c. Sąd I instancji wywiódł prawidłowe wnioski z poprawnie dokonanej analizy dowodów stanowiących podstawę rozstrzygnięcia. Stąd też Sąd Apelacyjny ustalenia Sądu I instancji w całości uznał i przyjął jako własne.

Sąd Odwoławczy nie stwierdził poza tym naruszenia przez Sąd Okręgowy prawa materialnego, w związku z czym poparł rozważania tego Sądu również w zakresie przyjętych przez niego podstaw prawnych orzeczenia.

W przedmiotowej sprawie sąd pierwszej instancji prawidłowo przeprowadził postępowanie dowodowe, nie uchybiając przepisom prawa procesowego, oraz dokonał wszechstronnej oceny całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego, w konsekwencji prawidłowo ustalając stan faktyczny sprawy. Sąd Okręgowy w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku wskazał, jaki stan faktyczny stał się jego podstawą oraz podał na jakich dowodach oparł się przy jego ustalaniu. Stąd też, Sąd Apelacyjny ustalenia sądu pierwszej instancji w całości uznał i przyjął jako własne, rezygnując jednocześnie z ich ponownego szczegółowego przytaczania w przedmiotowym uzasadnieniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 r., I PKN 339/98, OSNAP 1999/24/776 oraz z dnia 22 lutego 2010 r., I UK 233/09, LEX nr 585720 i z dnia 24 września 2009 r., II PK 58/09, LEX nr 558303). Sąd I instancji, nie dostrzegł przy tym naruszenia przez Sąd Okręgowy prawa materialnego, w związku z czym poparł w całości rozważania tego Sądu również w zakresie przyjętych przez niego podstaw prawnych orzeczenia.

Sąd Apelacyjny nie dopatrył się zarzucanych Sądowi pierwszej instancji przez powoda błędów w zakresie postępowania dowodowego. Przeciwnie, stwierdzić należy, iż Sąd Okręgowy bardzo starannie zebrał i szczegółowo rozważył wszystkie dowody oraz ocenił je w sposób nienaruszający swobodnej oceny dowodów, uwzględniając w ramach tejże oceny zasady logiki i wskazania doświadczenia życiowego. Wobec tego nie sposób jest podważać adekwatności dokonanych przez Sąd I instancji ustaleń do treści przeprowadzonych dowodów. Normy swobodnej

oceny dowodów wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (por. wyrok Sadu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 r., w sprawie II UKN 685/98 OSNAPiUS 2000/17/655). W ocenie Sądu Odwoławczego brak jest w niniejszej sprawie podstaw do uznania, iż Sąd pierwszej instancji postąpił wbrew którejkolwiek ze wskazanych wyżej reguł.

Nie można zapominać, że postępowanie z zakresu ubezpieczeń społecznych jest postępowaniem cywilnym i obowiązują w nim wszystkie reguły procesowe również te dotyczące rozkładu ciężaru dowodu oraz terminów do składania wszelkich wniosków dowodowych. Art. 6 k.c. ustanawia bowiem podstawową regułą dowodową, zgodnie z którą ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Reguła ta pozostaje w ścisłym związku z przepisami Kodeksu postępowania cywilnego o dowodach. To na ubezpieczonym ciążył obowiązek udowodnienia, że nie przyznano mu niemieckiej emerytury i że w związku z tym zaniżono mu świadczenie przyznane w Polsce. Obowiązkowi temu ubezpieczony nie sprostał. Poza gołosłownymi twierdzeniami, ubezpieczony nie przedłożył żadnego dowodu na tę okoliczność. Tymczasem ze złożonych przez organ rentowy akt wynika wyraźnie, że decyzją z dnia 28 sierpnia 2014 r. prawo do emerytury z niemieckiego ubezpieczenia emerytalno – rentowego przyznano od dnia 1 października 2013 roku i doręczono tę decyzję ubezpieczonemu, jak również zlecono jej wypłatę z wyrównaniem. Miesięczne świadczenie w sierpniu 2014 roku wynosiło 41.52 EURO, zaś wyrównanie wypłacono w kwocie 492, 12 EURO (dowód: akta rentowe).

Sąd Apelacyjny podkreśla, że nie ma przepisu prawa, który pozwalałby na podwyższenie emerytury przez doliczenie okresów ubezpieczenia za granicą, gdy za te okresy wnioskodawca otrzymuje (wbrew swoim twierdzeniom) świadczenie z Niemiec, przy czym świadczenia zarówno polskie jak i niemieckie wypłacane są na podstawie art. 52 cytowanego rozporządzenia 883/2004. Przepis powyższy konkretyzuje sposób realizacji zasady ogólnej wyrażonej w art. 10 rozporządzenia dotyczącego zakazu kumulacji świadczeń. Zgodnie z treścią art. 10 powołanego wyżej Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 roku rozporządzenie to nie przyznaje ani nie utrzymuje prawa do kilku świadczeń tego samego rodzaju za jeden i ten sam okres ubezpieczenia obowiązkowego. Zgodnie z tą regułą brak jest podstaw, jak chciałby odwołujący, do podwyższenia wysokości emerytury wypłacanej mu w Polsce poprzez uwzględnienie okresów ubezpieczenia za granicą (w inny sposób niż zgodny z art. 52 ust. 1 lit. b Rozporządzenia nr 883/2004), skoro za te okresy otrzymuje on świadczenie wypłacane przez niemieckie organy do spraw zabezpieczenia społecznego.

Z powyższych względów, na podstawie art. 385 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

SSA Urszula Iwanowska SSA Jolanta Hawryszko SSO (del.) Gabriela Horodnicka-

Stelmaszczuk